

B. MIHÁLY CSILLA

Fénylő partokon

Érezlek bár, de el nem érlek,
karomba hulló messzeségek
álmát ringatom.

Szélfúttá porszem lettem újra,
a mindenséggel összebújva
fénylő partokon

várlak úgy, mintha jöttöd volna
hullámok mélyét jelző bója,
fárosz, őrtorony.

Örvénylő vágyak vére csöppen,
időtlen csendbe töltöm, s közben
lelkem foltozom

ezredév óta ébren, talpon,
néha lépteid neszt hallom
fénylő partokon.

Mint összebújó
csermelyek

Mióta s hogy kerestelek,
miközben tudtam, jössz felém,
csobogva futsz, s egy új regény
kezdődik el velem, veled,

mint összebújó csermelyek,
belőlünk nő e csepp patak,
csend-tükrén mélye felfakad
és földöntúli fényt rezeg.

Hulláma hosszú életű,
tíz éve, hogy te ringatod,
köszönni nincs elég betű,

amíg ölelsz, a friss habok
dalát adom, szerény, de hű
szerelmet vall, erőt ragyog.

Nyár a parton

Mint egy óriás harang, kolompol,
észveszejtve zúg a nyár a fák felett,
hangja szétfut itt, a partokon, hol
álmom és való határa átrepedt.

Porrá bont a perc, s homokszemekre,
bőrömön parázs a fény, de játszi lágy,
csókjaiddal oltsd, ruhád levette
jőjj, miénk a föld, e múltó nászi ágy.

NÉVJEGY

B. MIHÁLY CSILLA (1977, Szatmárnémeti) a kolozsvári BBTE vallás–néprajz szakán végzett. Budapesten dolgozik tördelő-grafikusként és korrektorként, illetve szerkesztőként egy internetes irodalmi portálon. Verseit nyomtatott folyóiratokban, antológiákban jelentek meg. 2016-ban a Magyar Művészeti Akadémia díjazottja lett.

Sajnáltam az öregasszonyt. Egy vasárnap délután arra gondoltam, csinálok süteményt és leviszem neki, hátha felvidítom egy kicsit. Amikor elkészült a bögrés sütemény, arra lettem figyelmes, hogy az alattunk lévő lakásból (ott lakott Anikó néni) erőteljes lépőket hallok. Férfilépőket...

Nem akartam elhinni. Beledobtam a süteményt egy tálba, és elindultam lefelé. Csengtettem, pár perc múlva kinyílt az ajtó, és Anikó néni pirosposzgás arca jelent meg előttem, no meg ő maga, pongyolában. Mögötte egy korban hozzáillő, ősz hajú férfi köntösben, ugyancsak kipirosodva. Amint

felismertem a helyzetet, alig bírtam visszatartani a röhögést, ami úgy tört ki belőlem, mintha öklendeznék. Elhadartam, miért jöttem, és átnyújtottam a süteménnyel teli tálat.

Anikó néni láthatóan meghatódott, majd rám nézett, és így szólt:

– Nem tudok én egyedül élni, gyerekeim, kell nekem a társ!

– Akkor jól sejtettem, hogy férfilépőket hallok! Vaskos, dübörgő férfilépőket! – vágtam rá, és elégedetten nyugtáztam Anikó néni elképedt ábrázatát.

Budapest, 2021. február